

VI KOMMER ATT SLÅSS

- Vi kommer att slåss. Vi är beredda att offra våra liv. Vi håller nu på att fundera över var och hur vi ska kräva våra rättigheter, säger Sukdaiya Chowdary, före detta slav, och eldar sina kamrater.
- Regeringen ger oss inte den jord de lovat oss. Men vi är inte rädda, vi kommer att ta den själva. Vi är trötta på att vänta.

Sukdaiya Chowdary, 28 år, kvinna, mor till tre barn, före detta slav och en av över 30 000 före detta slavar som fortfarande väntar på den jord de blev lovade för snart 6 år sedan. Då, i juli 2000, kastades de bokstavligen ut på gatan när regeringen efter påtryckningar plötsligt gjorde det straffbart att äga slavar. Över en natt fann sig Sukdaiya med man och tre barn stående ute på stigen utan någonstans att ta vägen.

- Det var hemskt. Det regnade våldsamt. De kastade ut våra saker och samma sak hände för alla slavar samtidigt. De gjorde sig av med oss som om vi varit hundar. De var rädda för att behålla oss. Vi hade ingenstans att gå, så vi försökte ta skydd under träden. Men så var där en bit land som tillhörde regeringen och alla var rädda att gå dit. Jag var också rädd. Men så sa jag till alla att vi inte ska vara rädda och så började jag bygga en koja. Flera följde efter. Vi var alla rädda för att bli slagna eller dödade. Efter tre dagar så hade vi byggt ett läger och olika frivilligorganisationer kom till undsättning. Men nu går åren och ingenting händer.

Jag träffar Sukdaiya i Dhanghadi, en stad i Terai i den sydvästra delen av Nepal. Det var i slutet av förra året. Situationen är fortfarande inte stabil efter den konflikt mellan den gerillagrupp som kallar sig maoister och regeringsstyrkorna. Det är en konflikt som terroriserat den nepalesiska befolkningen under cirka 10 års tid. Trots den bördiga jorden här i Terai, som är ett låglänt landskap med tropiskt klimat, är fattigdomen extrem. Befolkningsökningen har varit snabb och naturkatastrofer har drabbat regionen. Den etniska grupp som de flesta slavar anser sig tillhöra har befolkat den här delen av Nepal och odlat denna jord under mycket lång tid.

Tills för några generationer sedan var det inte vanligt i Nepal att ägarskap till jorden registrerades. Istället gällde gamla traditioner och muntliga överenskommelser. Men så växte behovet av jord samtidigt som befolkningen ökade och de grupper som hade kunskap och ekonomi såg till att få papper på ägandet av jorden medan utbildade lantarbetare förlorade sin jord. De som odlat jorden övergick istället till att bli dåligt avlönade lantarbetare som tvingades ta lån för att kunna skaffa gröda och blev mer och mer beroende och hamnade i regelrätt slaveri. Så uppstod Kamaiya, det slavsystem som har levt ända fram till år 2000 och som innebar att slavar kunde säljas och köpas mellan slavägare och slavförhållandet kunde ärvas av barn.

- Jag var väldigt liten, bara åtta år, när jag började arbeta som slav, berättar Sukdaiya. Båda hennes föräldrar var slavar och likaså hennes mor- och far- föräldrar.
- Vi var nio syskon, fyra bröder och fem systrar och vi var väldigt fattiga. Mina föräldrar sa till oss att de inte kunde föda oss och så fick vi börja arbeta åt andra. Jag var tvungen att göra

som jag blev tillsagd. Om jag inte diskade i tid så slog de mig. Om jag inte gav korna mat i tid så slog de mig.

Sukdaiya berättar om hur hon drömde om att gå i skolan när hon såg andra barn bli klädda av sina mödrar och få sina skolväskor. Självt fick hon följa dem till skolan för att lämna av dem.

- En gång tog husbondens son min hand.

Sukdaiya berättar att hon först inte förstod vad som hände. Att hon trodde att han bara ville vara snäll, eftersom hon själv bara var ett barn. Men hon hade hört om våldtäkter, så när han blev våldsam skrek hon.

- Jag sa åt honom att jag skulle tala om det för hans fru. Han var redan gift och hade barn och jag var bara nio år men jag lyckades komma undan. - Detta är det värsta minne jag har, säger hon.

När Sudhaiya skulle fylla 12 år blev hon bortgift med en slav som var 20 år.

- När jag såg mitt bröllopfölje frågade jag varför de kom. Varför såg det ut som ett bröllopfölje. Då var det några från byn som talade om att det var mitt bröllopfölje och jag blev väldigt ledsen. Jag förstod inte varför de måste gifta bort mig så tidigt.

Ingen hade vågat berätta för Sukdaiya, inte ens hennes föräldrar, vad som skulle hända eftersom de utgick från att hon skulle protestera, men de hade böjt sig för husbondens önsknings när han sagt att Sukdaiya var stor nog att gifta sig.

- Jag minns hur min mamma grät och alla andra grät och jag grät och jag undrade hur jag skulle klara mig i mina svärföräldrars hus och jag tyckte att min man såg så stor ut.

När hon var 15 år födde hon sitt första barn.

.I juli år 2000 förbjöds systemet med slavar plötsligt efter en kort tids intensiv kamp och närmare 100 000 slavar blev fria. Sukdaiya blev snabbt en taleskvinna. Hon var med och startade den organisation som kallar sig Freed Kamaiya Society och som hon idag leder i kampen för rättigheter.

- Mitt stoltaste ögonblick, berättar hon, är när vi som kvinnor befriades från slaveriet och långsamt började ena oss och startade den här fria Kamaiya organisationen och inom den vår egen kvinno-organisation. Och det har spridit sig till fem distrikt. Om vi kvinnor inte kräver våra rättigheter kommer ingen annan att ge oss dem, säger hon bestämt.

Nu slåss Kamaiya för jord att odla så som de en gång för 6 år sedan blev lovade av regeringen och de slåss för att deras barn ska få gå i skolan och för att de ska ha något att äta och kläder att sätta på sig. Sukdaiya står under ett enkelt tak, ute på en åker i tidiga morgonkylan och talar om mänskliga rättigheter. Kvinnor och män sitter på marken runt hennes fötter, omlindade av filter mot den fuktiga vinden, och lyssnar på henne.

- Vi ska säga till regeringen att de kan inte genomföra sin dröm om demokrati i Nepal så länge vi är hungriga. Om de inte löser våra problem kommer vi att starta en ny konflikt.

Och jag tror henne.

May Gauffin